

На гулких землетрусах двадцятого віку
Не завішуймо чорною тугою вікон.
Бережімо зорю, нашу сяючу пам'ять,
Що зійшла над березами і над пальмами.

І на зламах крутого двадцятого віку
Не завішуймо спокоем саванним вікон.
Бережімо зорю, нашу пам'ять озброєну,
Що зійшла над тополями і секвойями.

На гінкому пагіллі двадцятого віку
Припадаймо очима до зоряних вікон.
Бережімо зорю, нашу пам'ять кармінну,
Що зійшла над колисками і країнами.

...А сьогодні приснилась мені колосина,
Що прийшла до колиски, до нашого сина
І сказала йому: будеш довго жити,
Коли знайдено, хлопче, тебе у житі.

А сьогодні приснилася птиця красива,
Що прийшла до колиски її сказала до сина:
Будеш довго ходити живою землею,
Коли знайдено, хлопче, тебе під зорею...

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

